

Τὴν ὁμορφίαν τοῦ Χάρου ζῶ στὰ νεκροτοράγουδά Σου,
Μὰ ὁ Ἄδης Σου δὲ μ' ἄγγιξε καὶ μ' ἄφησε νὰ ζῶ,
Τὶ πρωτοπέθανα ἄλλοτε, χῶμα ἀττικό, βαθιά σου
Σὲ σούρουπο μενεξελὶ μέσ' στὸν Κεραμεικὸ!

ΠΑΡΙΣΙ 1918.

ΚΩΣΤ. Γ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗΣ

ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Πάμε νὰ ξεφαντώσουμε στοῦ βίου μας τ' ἀκρογιαλί,
Μ' ἀνθούς καὶ κληματόπλεχτα στεφάνια στὸ κεφάλι.
Γιατὶ θὲ νάρτη ἡ ὥρα μας στὴ γῆ ποὺ θὰ μᾶς βάλουν,
Στρῶμμα νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς ποὺ θὰ στρωθοῦνε κ' ἄλλοι

Δὸς μου τὸ κρασοβάλαμο νὰ μοῦ γλυκάνη ἐντός μου,
Πληγὲς ποὺ μ' ἀνοίξαν βαθειὰ τὰ βέλη τοῦ ἔρωτός μου.
Ἐγὼ τὴ μέθη ἐπόθησα μὲ τὰ χρυσὰ ὄνειρά της,
Ἄπὸ τὸ θόλο τ' οὐρανοῦ, κρανίο βαθὺ τοῦ κόσμου.

Τὸ ξέρω· πῶς αὐτὸ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ ποὺ ἐστάθη
Κι' ἀναψε μέσ' στὰ στήθια μας ἀγάπης κ' ἔχθρας πάθη,
Θὰ τῶθελα καλύτερα νὰ φέγγῃ στὴν ταβέρνα,
Παρὰ νὰ τρεμοσβύνη ὠχρὸ μέσ' στῶν ναῶν τὰ βάθη.

Πάρε το, πόθε μου κρυφὲ, στὸ χέρι σου τὸ τάσι.
Καὶ σῦρε πέρα δλόχαρος στῆς ἐξοχῆς τὰ δάση.
Πόσους καὶ πόσες ὁ Οὐρανὸς—ὦ τί πικρὴ εἰρωνεία—
Σὲ βάζα, τάσια, καὶ σταμνιά, δὲν ἔχει μεταπλάσει!

Κανεὶς σοφὸς ποὺ ἐξήτησε τὸ μυστικὸ στὸ μνήμα,
Ἐξω ἀπ' τὸν κύκλο τῆς σκιᾶς δὲν ἔκαμ' ἓνα βῆμα.
Καὶ μαθητάδες καὶ σοφοὶ τοῦ κάκου κοπιᾶζουν.
Ἐσὺ ἴσαι ἢ ἀδυναμία μας, γυναῖκα, ἐσὺ τὸ κρέμα.

Ἐσὺ, ποὺ ὄντας ἐγύρισες τὰ μῆτια σου καὶ μὲ εἶδες,
Κι' ὅπου ἂν περάσω δόκανα μοῦ σταίνεις καὶ παγίδες,
Δὲν θὰ θελήσης, ἂν πιαστῶ, στὸ μέτωπό μου ἀπάνω
Τῶν καταδίκων ἄπονα νὰ βάλῃς τῆς σφραγίδες.

Ἄλλα τ' ἀστέρια σου, Οὐρανέ, κ' οἱ Ἥλιοι σου ὅλοι οἱ τόσοι,
Γιὰ νὰ φατίσουν δὲ μποροῦν τὴν ὀδηγήτρα Γῶσι.
Καὶ χάνει ἀπὸ τὰ χέρια της στὰ σκοτεινὰ τὸ νῆμα.
Ποιὸς σ' ἓνα τέτοιον ὀδηγὸ ἓνα ὀδηγὸ θὰ δώσῃ;

ΑΛΕΞΑ ΝΑΡΕΪΑ, 1919.

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ